

Willem Vermandere, Piere, De Beeste

Mensen hort en komt al te gare
zet junder nere en ziet da'j't verstaat
want 'k ga j'gaan vertellen van Piere, de beeste
ne reus van ne vent, ne rare karwaat

Je kon het al zien van kleins in de wiege
dat kind was uitzonderlijk kloek gemak
hij schupte en stampte zo met z'n beentjes
hij is zelfs ne keer deur zijn wiege gezakt

Hij groeide, hij groeide, hij bleef ie maar groeien
groeien zonder ende, 't was leutig om zien
zijn maatjes in schole kwamen maar met moeite
ze kwamen maar met moeite tot just aan zijn knin

En je kan nu wel peinzen dat ventje had honger
een groot boerebrood was 't beginnen nog nie weerd
zijn vader moest wroeten slag om slinger
want Piere kon eten, eten lijk een peerd

En Piere wrocht heel zijn leven bij de boeren
en trok ie de karre en slachtte het zwijn
e slipe in de koeistal bie de beesten
want in een bedde en kost ie niet in

En Piere bleef jonkman mo ja zo'n posture
nie voor zijn leute want 't dei hem wel zeer
als 't jong volk ging dansen en vrijen langs de strate
en heeft nog gebleit, ja meer dan ne keer

Maar hij velde de bomen en droeg z'op zijn schoere
honderden kilo's ie smeeit z'in de lucht
e was ie de sterkst'n van uren in 't ronde
de grootsten bandiet goenk voor hem op de vlucht

En de mensen zeiden, ja, ze zeggen zo vele
waar of geen waar, maar ze zeggen 't alijk
ze zeiden : Dag Piere, en peinsden, "de beeste"
zo trekken z'een mens zijne name door 't slijk

't Is waar maar hij leefde ie just lijk een beeste
veel schone praat kwam d'er nie uit zijn mond
e goenk van ze leven nooit naar de messe
en z'hebben hem begraven lijk nen hond in de grond

Maar as'k nu nog peize op Piere, de beeste
dan schiet er in mijn kop nog altijd die wens
der moesten der meer zijn lijk Piere de beeste
want dat was een kerel, dat was nog een mens.